

Sången och musiken är Ruths följeslagare genom livet

I mer än 40 år var Ruth och Göran Stenlund ett väl sammansvetsat par. Större delen av tiden var de ute på resor, Göran en av Sveriges största kyrkosångare och Ruth hans följsamma pianist och livskamrat. När cancer tog Görans liv vid midsommartiden 1988 kände Ruth det som om allting var slut. Hon trodde att hon aldrig mer skulle sätta sig på pianopallen i offentliga sammanhang. Men trots sorgen och saknaden gick livet vidare och det dröjde inte så länge förrän nya spännande vyer öppnade sig. Numera reser hon inte så långa vägar som förr, men anbudet från alla som vill lyssna till hennes inspirerande lätta flyt över pianotangenterna råder det ingen brist på.

Ruth Stenlund har passerat 80-strecket, men det kan ingen tro, som träffar denna glada, välklädda och aktiva dam. Hon har just spelat på en samling för daglediga när vi tar en fika ihop i Rörstrands Slottscafé. Som sig bör är den glittrande broschen hon bär på kavajuppslaget en flygel i miniatyr. I Filadelfiakyrkan i Stockholm känner hon sig hemma, där har hon varit verksam sedan ungdomens dagar.

– Jag har som man brukar säga musiken i blodet, för min mamma Mary var organist här i Filadelfia redan under församlingens första år, innan den stora Rörstrandskyrkan byggdes.

Själv var Ruth inte gammal då hon började medverka i sångarskaran i en av församlingens förortsgrupper. Dit kom Göran Stenlund som ung evangelist och kunde inte undgå att se flickan med dragspelet på magen, som spelade så svängigt att vissa uttryckte sitt missnöje och ville placera henne i bakgrunden. Ljuv musik av annat slag uppstod snart mellan de unga tu och 1947 förenade de sina öden för att dela såväl musikliv som privatliv.

– Vi turnerade alltid tillsammans och fick dela många underbara, intressanta och roliga upplevelser. Speciellt oförglömliga är våra många och långa resor från kust till kust i USA. Jag älskade dessa turnéer, vilka musiker, vilken sång, vilket mottagande! Det är något visst med själva atmosfären i det landet, något som är svårt att förklara med ord.

Resorna till Afrika, England och Japan minns Ruth också med glädje, och naturligtvis turnéerna i de nordiska länderna. I Sverige är det nog inte många pingstförsamlingar där inte

Ruth varit och spelat. Dessutom var Göran en sann ekumen som var lika välkommen överallt i det spektrum av kyrkor som vårt land kan uppvisa. När jag försöker pressa Ruth på några speciella minnen att berätta, erinrar hon sig med ett leende när Göran en gång intervjuades och fick samma fråga.

– Då kom han in till mig och utbrast: 'Rut, vet du om jag har några minnen'? Själv kom han inte på några.

Ruth återkommer ofta till de rika och lyckliga åren tillsammans med Göran. Av hennes beskrivning förstår man hur omtyckt han var för sin lättsamma, humoristiska och ödmjuka framtoning.

– Vi hade så roligt tillsammans, Göran var väldigt folklig och enkel. Han var en uppskattad sångare med en stor röst, men det fanns inget högtravande eller märkvärdigt hos honom. Han var en verklig evangelist, som ibland tog gitarren och sjöng en enkel sång och det tycker folk om. Lika naturlig var han när han sjöng klassiska oratorier och medverkade i konserter med stor kör, exempelvis i anrika Royal Albert Hall i London.

Göran var spontan och improviserade gärna i sina framträdanden, vilket ibland satte hustrun – pianisten – på svåra prov. Hon kunde aldrig veta vad det skulle bli härnäst.

– Det hände att han glömde texterna, men då diktade han spontant egen text. Ibland hade jag svårt att hålla mig allvarlig, för det kunde bli ganska tokigt emellanåt. Ofta kom han i stundens inspiration på en sång som vi inte övat innan, och det var inte alltid lätt för mig att hitta rätt tonart. Vi var i Örnsköldsvik en gång och efter några takter märkte jag att jag tagit upp en sång alldeles för högt. Göran gjorde sitt bästa att försöka sjunga, men efter halva första versen gjorde han uppehåll, vände sig mot mig och frågade förebrående: 'Älskar du mig inte längre'? Allmänt jubel i lokalen, förstås!

Ruth & Göran fick många lyckliga och rika år tillsammans, som innehåller alla de många minnena och skivinspelningarna. Alltifrån de första stenkakorna till senare års LP- och cd-skivor. Men så drabbades Göran av cancer och fick lämna jordelivet, fast han mänskligt att döma ännu hade många aktiva år framför sig. Mitt i sorgen och saknaden kände Ruth det som att även hon gjort sitt i det offentliga livet.

– Ja, det kändes som om allting var slut när Göran dog, och jag tänkte att jag nog aldrig skulle få spela offentligt mer. Men då ringde Sverre Larsson och ville ha mig med på sina resor för tidningen Dagen och IBRA Radio. Det är mycket tack vare Sverre som vi fortfarande har dessa kanaler kvar, han har gjort en oerhörd insats att oförtrutet resa runt, inspirera och samla in pengar. Nu reser jag mycket med Barbro Törnberg-Karlsson och jag tycker fortfarande att det är roligt. Jag blir så inspirerad av Barbros sång, det ger så mycket och vi inspirerar också varandra.

Något man frapperas av när man ser Ruth spela är att det verkar gå så lätt, så helt utan ansträngning och anspänning. Vad är då hemligheten till detta?

– Det är mångårig vana, förstås. Jag spelar mycket på inspiration, lyssnar på texterna och försöker spegla dem i musiken. Allan Törnbergs sånger tycker jag speciellt mycket om, det fina samspelet mellan de poetiska texterna och de känsliga, lite vemodiga melodierna. Allan Törnberg var en oerhört fin människa, som tog mitt hjärta på ett särskilt sätt. När vi skulle åka till USA på turné 1956 åt vi lunch hos Allan och hans fru Elsa dagen innan. 'Lek lite på pianot, Ruth', bad Allan mig innan vi skildes åt. När vi tre månader senare skulle ta julbåten hem till Sverige fick vi det tragiska beskedet att han helt hastigt avlidit. Vi hann inte ens hem till begravningen, det var en oerhörd chock!

När jag ber Ruth nämna några som hon inspirerats av förutom maken Göran, så tänker hon efter lite, innan hon nämner några namn.

– Einar Ekberg förstås, han var en underbar sångare, som jag beundrade mycket. Jag hade också förmånen att som ung få ackompanjera honom vid flera tillfällen. Lennart Jernstrand beundrar jag kolossalt, han inte bara spelar fantastiskt, han är också en så fin och anspråkslös människa. Själv har jag inspirerats och tagit intryck av hans stora skicklighet att improvisera. Väckelseevangelisten Frank Mangs hade vi förmånen att samarbeta med vid flera tillfällen. Han kunde som ingen annan tala så att folk förstod och kände igen sig och insåg sitt beroende av Gud.

Nu börjar Ruth titta på klockan. Hon har böneringsmöte hemma hos sig på kvällen och vill gärna förbereda sig innan.

– Men jag har bilen så jag kommer fort hem, hälsar hon när vi skiljs. Glatt leende går hon med lätta steg vidare till nya spännande uppgifter.

Börje Norlén